

Gerda Muller

fruits i fruïtes

Aquesta nena és la Sofia.

Viu en una gran ciutat, però li agrada molt anar al camp, a casa de la tieta Helena, l'oncle Max i el seu cosí Miquel. Ells la conviden sovint, durant les vacances.

Aquesta tarda, en Miquel anirà a buscar-la amb cotxe.

La Sofia ha tancat la seva motxilla; ho té tot a punt.

–Passa-t’ho molt bé, filla –li diu la mare–. Vindrem a buscar-te d’aquí a dues setmanes.

una maduixa i mitja maduixa

El tancat de les fruites vermelles més petites

Aquest matí, en Miquel ha sortit amb dues cistelles, uns guants i dos bols.

–Mira, Sofia –li diu–, les groselles ja estan madures. Vols omplir-ne els dos bols?

–Amb molt de gust –diu la Sofia, mentre tasta una baia àcida.

–Quan acabem de birbar les males herbes del tancat de les maduixes –diu en Miquel–, en collirem una cistella. Saps per què les maduixes, en realitat, no són fruites?

–No? Per què? –pregunta la Sofia.

–Dins de les groselles podem veure les llavors. Però si obrim una maduixa, què hi ha a dins?

–Ni una llavor –comprova la Sofia.

En Miquel somriu i deixa que la Sofia comprovi que les llavors de la maduixa són fora, enganxades a la pell!

Els nabius vermells són uns arbustos petits que creixen a les terres del nord d'Europa. Els seus fruits són massa àcids per poder menjar-nos-els crus. Solen servir-se amb carns de caça: senglar, conill o cérvol, per exemple.

groselles vermelles i blanques

groselles negres

gers

maduixes

agrossons
(groselles espinoses)

Una festa que no és com les altres

–A la tarda, celebrarem la festa de les cireres –diu en Miquel–. He convidat els meus amics i amigues de la teva edat. Però, abans, vine a veure l’hort.

La Sofia admira els tres cirerers carregats de fruita.

–Sobretot, no tastis les cireres bordes que hi ha allà, al guinder, perquè són molt àcides. Només les podem menjar quan arriba la tardor.

En Miquel i la Sofia han estat tot el dia preparant la festa.

Han collit tres cistelles plenes de cireres.

En Miquel porta uns fanals amb espelmes a dins.

–Quan es fa de nit, els encenem... –li explica.

–Es convertiran en cireres lluminoses gegants –riu la Sofia, molt contenta.

Arriben els amics. En Miquel toca la guitarra. Canten, beuen i es mengen el pastís –de cireres, per descomptat!– que ha portat la tieta Helena.

Caram! Quina festa més divertida!

L’ocellet s’ha menjat una cirera.

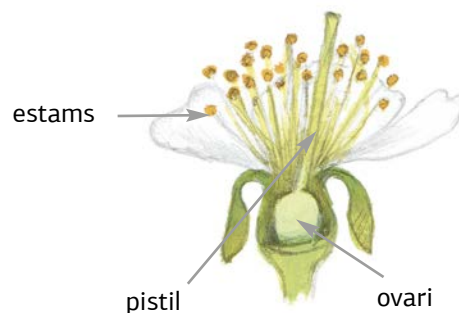
Quan l’acabi de digerir, el pinyol intacte li passarà a l’intestí.

I quan l’ocellet defeqüi –expulsi els excrements–, el pinyol caurà damunt de l’herba, on passarà tot l’hivern.

En arribar la primavera, el pinyol s’obrirà i una arrel penetrarà dins de la terra.

Al cap de poc de temps, sortirà de terra un arbre petitet.

Què faríem sense les abelles?

La bella flor del cirerer espera que arribin les abelles, perquè elles porten el pol·len dels estams als pistils. El pol·len fa que creixi l’ovari, que és la futura cirera.

Dins de la cirera hi ha un pinyol molt dur. Què hi deu haver dins del pinyol? La llavor, d’on probablement sortirà un nou arbre. (Gràcies a les abelles!)

guindes

cireres aspres

cireres bordes a l'estiu i a la tardor

